

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 677/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Luciou Juršíkovou, advokátkou, Jura Hronca 3415/4, Žilina, proti uzneseniam Okresného súdu Žilina č. k. 3Em/1/2025-164 zo 17. júla 2025, č. k. 3Em/1/2025-201 z 11. augusta 2025, č. k. 3Em/1/2025-234 z 22. septembra 2025 a č. k. 3Em/1/2025-278 z 25. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a práva na zohľadnenie záujmu dieťaťa pri činnosti súdu podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa uzneseniami okresného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje uložiť povinnosť súdu znova rozhodnúť a prihliadať na najlepší záujem dieťaťa v súlade s nálezom ústavného súdu. Navrhuje tiež pozastaviť vykonateľnosť napadnutých uznesení až do právoplatného rozhodnutia o ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení vyplýva, že sťažovateľ vystupuje ako povinný v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3Em/1/2025, v ktorom sa matka [REDAKOVANÉ] domáha výkonu rozsudku okresného súdu č. k. 30P/178/2022-118 z 23. júla 2023, ktorým bola schválená rodičovská dohoda o úprave rodičovských práv a povinností, ktorou boli maloleté deti

■■■■, ■■■■, a ■■■■ ■■■■, zverené do osobnej starostlivosti matky. Na okresnom súde prebieha pod sp. zn. 30P/189/2023 konanie o návrhu sťažovateľa (otca) na zmenu zverenia maloletých detí ■■■■ a ■■■■ a o návrhu matky na zmenu úpravy rodičovských práv a povinností. Uznesením č. k. 30P/189/2023-430 zo 17. marca 2025 potvrdeným odvolacím súdom bolo nariadené neodkladné opatrenie, podľa ktorého bol upravený styk otca formou asistovaného styku s maloletými deťmi ■■■■ a ■■■■ a to každý párný týždeň vo štvrtok v čase od 14.00 h do 15.00 h v priestoroch Centra pre deti a rodiny Bytča, a to vždy za prítomnosti osoby poverenej Centrom pre deti a rodiny Bytča, a matke bolo uložené maloleté deti na styk s otcom riadne a včas pripraviť, odovzdať maloleté deti poverenej osobe, u následnej ich prevziať. Rozsudkom Mestského súdu Brno č. k. 129 Nc 2501/2025-120 z 21. marca 2025 súd nariadil navrátenie maloletého ■■■■ do miesta jeho obvyklého bydliska v obci ■■■■ na Slovensku a zaviazal otca povinnosťou na zabezpečenie navrátenia maloletého v lehote 10 dní od doručenia písomného vyhotovenia rozsudku. Pokiaľ otec v danej lehote navrátenie nezabezpečí, matka je oprávnená prevziať maloletého od otca v Českej republike.

3. Uznesením č. k. 3Em/1/2025-164 zo 17. júla 2025 v spojení s opravným uznesením č. k. 3Em/1/2025-201 z 11. augusta 2025 okresný súd nariadil výkon rozsudku v časti zverenia maloletého ■■■■ do osobnej starostlivosti matky, keďže považoval za preukázané, že sťažovateľ ako otec maloletých detí vykonateľný exekučný titul, teda rozsudok, ktorým bola schválená rodičovská dohoda, dobrovoľne neplní.

4. Návrhom doručeným okresnému súdu 18. júla 2025 sa sťažovateľ domáhal odkladu výkonu rozhodnutia nariadeného uznesením zo 17. júla 2025. Návrh odôvodnil tým, že listinnými dôkazmi od odborných inštitúcií pracujúcich s maloletými deťmi na základe vzdelávania v oblasti psychológie dostatočne odôvodnil, že je nevyhnutné pre najlepší záujem maloletého ■■■■ odložiť predmetný výkon rozhodnutia, keďže násilným odobratím od otca ako od svojej podpornej osoby, na ktorú je veľmi citovo naviazaný (nielen v súčasnosti, ale od narodenia), bude vážne ohrozený jeho fyzický a psychický vývin. Podľa sťažovateľa po uskutočnených pojednávaníach na okresnom súde 17. júla 2025 existuje možnosť dohody a spolupráce medzi rodičmi, čo sa týka maloletých detí, a preto je odklad výkonu rozhodnutia po morálnej aj po právnej stránke zákonný, nevyhnutný a v najlepšom záujme maloletého ■■■■. Okresný súd uznesením č. k. 3Em/1/2025-234 z 22. septembra 2025 návrh sťažovateľa na odklad výkonu rozhodnutia zamietol, keď dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Konštatoval, že odklad výkonu rozhodnutia nie je v záujme maloletého dieťaťa, ktoré je už teraz protiprávnym konaním otca negatívne naladené proti matke a prípadným odkladom výkonu rozhodnutia by sa ich vzájomné vzťahy mohli nenávratne pretrhať. Okresný súd bol toho názoru, že v čase vydania tohto rozhodnutia nie sú naplnené podmienky na odklad výkonu rozhodnutia a okolnosti predmetného prípadu, tak ako ich popísal otec v podanom návrhu na odklad výkonu rozhodnutia, nevyžadujú bezodkladný autoritatívny zásah súdu.

5. Uznesením okresného súdu č. k. 3Em/1/2025-278 z 25. septembra 2025 bola sťažovateľovi uložená pokuta vo výške 800 eur, keďže napriek doručeniu výzvy súdom na bezodkladné dobrovoľné plnenie povinnosti uloženej mu vykonateľným súdnym rozhodnutím (exekučným titulom) neodovzdal maloletého do starostlivosti matky.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutým uzneseniam okresného súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Okresný súd nariadil výkon rozhodnutia formou odobratia dieťaťa sťažovateľovi a zároveň zamietol návrh na odklad výkonu napriek množstvu odborných stanovísk, ktoré upozorňovali na vážne riziká psychickej ujmy pri násilnom oddelení dieťaťa od otca. V zmysle správ inštitúcií (spoločnosť Spirála, Centrum pre deti a rodinu Bytča, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina), na ktoré sťažovateľ poukazuje, je odporúčaný nenásilný, postupný kontakt s matkou, pričom tieto inštitúcie vyjadrujú varovanie pred náhlou zmenou v starostlivosti, ktorá môže vážne ohroziť psychické zdravie dieťaťa. V rozhodnutí sa súd dostatočne nevysporiadal so stanoviskami odborníkov, neodôvodnil, prečo považuje výkon rozhodnutia za primeraný, a nepreukázal, že ide o rozhodnutie v najlepšom záujme dieťaťa, čím porušil princípy vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Rozhodnutie pôsobí formálne a nesie znaky svojvôle.

b) Uložená pokuta je neprimeraná k zárobkovým pomerom sťažovateľa, ktorého čistý mesačný príjem je 1 559 eur. Je pre neho likvidačná. Sťažovateľ sa len snaží chrániť svoje maloleté deti a nedopustil sa žiadneho trestného činu.

c) Sťažovateľ žiada odložiť vykonateľnosť napadnutých uznesení až do právoplatného rozhodnutia o ústavnej sťažnosti z dôvodu existencie vážneho rizika vzniku nenapraviteľnej ujmy na psychickom a emocionálnom zdraví maloletého dieťaťa, ku ktorej dôjde, ak by bol výkon rozhodnutia uskutočnený pred rozhodnutím ústavného súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na starostlivosť o deti a ich výchovu (čl. 41 ods. 1 ústavy), práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na rešpektovanie rodinného života (čl. 8 ods. 1 dohovoru) a práva na zohľadnenie záujmu dieťaťa pri činnosti súdu (čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa) napadnutými uzneseniami, ktorými okresný súd nariadil výkon rozhodnutia, zamietol návrh sťažovateľa na odklad výkonu rozhodnutia a uložil sťažovateľovi pokutu vo vykonávacom konaní.

8. Pokiaľ sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia práva na zohľadnenie záujmu dieťaťa pri činnosti súdu podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ ako rodič maloletého dieťaťa nie je v tejto časti aktívne legitimovaný na podanie ústavnej sťažnosti, keďže toto ustanovenie Dohovoru o právach dieťaťa nesmeruje k ochrane práv rodičov, ale detí. Z tohto dôvodu bola táto časť ústavnej sťažnosti odmietnutá ako podaná neoprávnenou osobou podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže nositeľom tohto práva nemôže byť rodič maloletého dieťaťa.

III.1. K napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 3Em/1/2025-164 zo 17. júla 2025 v spojení s opravným uznesením č. k. 3Em/1/2025-201 z 11. augusta 2025:

9. Ústavný súd z ústavnej sťažnosti na základe skutočností uvedených samotným sťažovateľom zistil, že rovnaké rozhodnutie sťažovateľ súbežne napadol aj odvolaním, o ktorom však do dňa podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté.

10. Sťažovateľ podaním odvolania, ako aj podaním tejto ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o tej istej veci mali súbežne rozhodovať odvolací súd a ústavný súd. V podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty, však takýto stav nie je ústavne aprobovateľný, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí. Vzhľadom na to, že právomoc odvolacieho súdu predchádza právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu za predčasné.

11. Súbežné podanie odvolania a ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity vylučuje právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je oprávnený rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

12. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale primárne všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

III.2. K napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 3Em/1/2025-234 z 22. septembra 2025:

13. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že jeho právomoc je v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy založená výlučne na prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 129/2015).

14. K namietanému porušeniu dotknutých práv malo dôjsť vo vykonávacom konaní vo veciach maloletých (personálnej exekúcii), teda v konaní, ktorého účelom je zabezpečenie dobrovoľného či núteného výkonu rozhodnutia o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti. Nemožno totiž opomenúť, že štát prostredníctvom napadnutého konania zabezpečuje svoj pozitívny záväzok vyplývajúci z práva na súkromný a rodinný život v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru a práva rodičov na starostlivosť o deti, resp. práva detí na rodičovskú výchovu a starostlivosť v zmysle čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 dohovoru.

15. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd zamietol návrh na odklad výkonu napriek odborným stanoviskám viacerých inštitúcií, ktoré upozorňovali na vážne riziká psychickej

ujmy pri násilnom oddelení dieťaťa od otca, a s uvedenými stanoviskami sa nedostatočne vysporiadal.

16. Okresný súd k uvedeným argumentom sťažovateľa uviedol, že sťažovateľom predložené dôkazné prostriedky neosvedčujú nevyhnutnosť odkladu výkonu rozhodnutia. Uviedol, že ani vyjadrenie odbornej inštitúcie, v zmysle ktorého aktuálne nie je pre psychický vývoj dieťaťa žiaduce oddeľovať chlapca od otca a pri prejave záujmu matky o syna a jej snahy o konkrétne kroky pokúsiť sa nadviazať kontakt s matkou postupne, nemohlo mať vplyv na rozhodnutie súdu o návrhu na odklad výkonu rozhodnutia, inak by dochádzalo k schvaľovaniu protiprávneho konania otca, ktorý nerešpektuje vykonateľný exekučný titul, maloletého matke k dnešnému dňu nevrátil a ani neprejavil snahu o umožnenie aspoň nepriameho kontaktu maloletého s matkou, a tým nepretrhnutie väzby matky s maloletým, ktorá vykonávala starostlivosť o maloletého od narodenia až do decembra 2024. Prihliadol pritom na skutočnosť, že po násilnom odobratí maloletého otcom zo starostlivosti matky sa maloletý musel prispôbiť situácii a je prirodzené, že si k otcovi vytvoril veľké puto. Vyhodnotil, že odklad výkonu rozhodnutia nie je v záujme maloletého dieťaťa, ktoré je už teraz protiprávnym konaním otca negatívne naladené proti matke a prípadným odkladom výkonu rozhodnutia by sa ich vzájomne vzťahy mohli nenávratne prerhať.

17. V kontexte sťažovateľom vznesených námietok tak z uvedeného možno konštatovať, že najlepší záujem maloletého bol kľúčovým kritériom pri posudzovaní postupu okresného súdu vo veci (ne)odloženia výkonu súdneho rozhodnutia, a to predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že v dôsledku protiprávneho konania sťažovateľa už teraz došlo k negatívne ovplyvneniu vzťahu medzi maloletým a matkou, pričom odklad výkonu rozhodnutia by mohol viesť ku škodám, ktoré by neskôr bolo možné len veľmi ťažko sanovať. Obaja rodičia sú pritom pri výkone rodičovských práv a povinností rovnocenní. V tomto smere je práve v záujme aplikácie najlepšieho záujmu maloletého priam esenciálna snaha sťažovateľa byť v realizovaní a rozvíjaní vzťahu maloletého s matkou nápomocný, a to nielen v ponímaní fyzickej prítomnosti, ale aj vo vyvíjaní maximálneho úsilia v prekonávaní prípadných psychických bariér tak, ako to naznačil už okresný súd v rozhodnutí (bod 15 napadnutého uznesenia).

18. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že nezistil, že by výklad a závery okresného súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné, zjavne neodôvodnené alebo formalistické a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov týkajúcich sa výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Okresný súd síce stručne, no zrozumiteľne vysvetlil nosné dôvody, ktoré ho viedli k prijatiu rozhodnutia, že na odklad výkonu rozhodnutia nie sú splnené podmienky, keď okolnosti popísané sťažovateľom vyhodnotil ako také, ktoré nevyžadujú bezodkladný autoritatívny zásah súdu.

19. Všeobecné súdy a ďalšie zainteresované orgány a osoby musia brať v každom štádiu konania na zreteľ predovšetkým záujmy maloletého dieťaťa. Ak teda k nútenému výkonu rozhodnutia dochádza až s odstupom istého času, nie je vylúčené, aby v danom štádiu konania všeobecné súdy zohľadnili potrebu postupného privykania maloletého dieťaťa na jedného z rodičov prostredníctvom prijatia potrebných opatrení (§ 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých, v znení neskorších predpisov).

20. Za týchto okolností ústavný súd nevidí dôvod na to, aby akýmkoľvek spôsobom zasahoval do rozhodovacej právomoci okresného súdu v danej veci. Ústavný súd nezastáva názor, že by napadnuté uznesenie okresného súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné s dotknutými článkami ústavy a dohovoru, a preto mu neostávalo iné, než ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 3Em/1/2025-278 z 25. septembra 2025:

21. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv v dôsledku vydania napadnutého uznesenia okresného súdu o udelení pokuty v konaní o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých, ktorú považuje za neprimeranú k jeho zárobkovým pomerom.

22. Právo dieťaťa a rodiča „byť spolu“ je jedným zo základných prvkov rodinného života, a to aj v prípade, že sa vzťah rodičov rozpadol. Štátne orgány (v tomto prípade všeobecný súd) sú povinné prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a nadviazaniu styku medzi nimi (rozsudok ESĽP vo veci Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, č. 63627/00, § 117 – § 118). Medzi takéto opatrenia patria aj donucovanie prostriedky upravené v § 376 a nasl. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), ktoré sú všeobecné súdy povinné použiť pre účely zabezpečenia najlepšieho záujmu dieťaťa. Ústavný súd však zdôrazňuje, že pri ich realizácii musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb, predovšetkým na najvyšší záujem dieťaťa a jeho práva (Voleský proti Českej republike, § 118). Nemožno však žiadať prijatie takých opatrení, ktoré by poškodzovali zdravie a rozvoj dieťaťa (Fiala proti Českej republike, rozsudok ESĽP z 18. 7. 2006, ods. 96). Na druhej strane súdy musia prijatie donucovacieho opatrenia vždy starostlivo zvážiť, lebo zásadne je pri výkone práva styku v tejto oblasti nežiaduce (k tomu napr. Zavřel proti Českej republike, rozsudok ESĽP z 18. 1. 2007, ods. 52 alebo Kapr proti Českej republike, rozhodnutie ESĽP z 28. 3. 2006).

23. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že pokuta bola sťažovateľovi uložená na základe § 382 ods. 1 CMP, v zmysle ktorého ak výzva súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti zostane bezvýsledná, súd môže uložiť povinnému pokutu do výšky 1 000 eur. Uloženie pokuty je fakultatívne a nasleduje až po bezvýslednosti výzvy v zmysle § 379 CMP. Súd musí vždy posúdiť, či tu nie sú okolnosti, pre ktoré povinná osoba nemohla objektívne splniť svoju povinnosť.

24. Skutočnosť, že sťažovateľ (v období od 15. decembra 2024 až dosiaľ) neplnil povinnosť uloženú mu právoplatným a vykonateľným rozsudkom (exekučným titulom), nie je sporná. Výzva súdu na dobrovoľné plnenie povinnosti ostala bezvýsledná, pretože sťažovateľ neodovzdal maloletého do starostlivosti matky. Uvedené vyplýva aj zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, pracoviska Bytča o preverení situácie z 19. septembra 2025. Okresný súd považoval za preukázané, že sťažovateľ nerešpektuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie ani po nariadení výkonu rozhodnutia a doručení výzvy na dobrovoľné plnenie, preto na dosiahnutie účelu vykonávacieho konania pristúpil k ďalšiemu úkonu, uloženiu pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP. Výšku pokuty považoval za primeranú vzhľadom na závažnosť a charakter porušovania povinnosti. Súčasne opätovne vyzval sťažovateľa, aby sa podrobil exekučnému titulu a odovzdal maloletého do osobnej starostlivosti matky.

25. Ústavný súd vzhľadom na uvedené zistenia, ako aj na procesný charakter uznesenia o uložení pokuty konštatuje, že nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v relevantných právnych predpisoch vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Bez ambície neodôvodnene ingerovať do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov, prihliadajúc na skutočnosti popísané v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že je *prima facie* nepochybné, že znaky skutkovej podstaty § 382 ods. 1 CMP boli naplnené, a preto aj postup okresného súdu, ktorý rezultoval do vydania napadnutého uznesenia 25. septembra 2025, bol legitímny a ústavne udržateľný. V čase ukladania pokuty napadnutým uznesením nebola vymáhaná povinnosť sťažovateľa právne spochybnená, keďže sa zakladala na právoplatnom a vykonateľnom rozhodnutí okresného súdu. Rovnako nie je sporné, že okresný súd bezvýsledne vyzýval sťažovateľa na dobrovoľné splnenie povinnosti (§ 379 ods. 2 CMP). Ak preto okresný súd v rámci preventívnej fázy pristúpil k uloženiu pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP, nemožno mať k jeho postupu ústavnoprávne výhrady, keďže sťažovateľ preukázateľne odmietol na základe svojho jednostranného rozhodnutia dodržiavať povinnosť vyjadrenú v exekučnom titule upravujúcom zverenie maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti matky.

26. Pokiaľ ide o samotnú výšku pokuty, aj tu ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu za ústavne udržateľné a dostatočné. Napriek jeho stručnosti z neho vyplýva, že na strane sťažovateľa ide o dlhodobé nerešpektovanie súdneho rozhodnutia, pričom okresný súd zdôraznil závažnosť a charakter porušovania povinnosti spočívajúcej v nerešpektovaní povinnosti odovzdať maloletého do osobnej starostlivosti matky, ktorá trvá už viac ako desať mesiacov. Odôvodnenie napadnutého uznesenia, z ktorého je zrejmé, že sťažovateľ neplnil povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu, považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné.

27. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd rezultuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu je výsledkom procesného postupu, ktorý bol zákonný a procesnými právnymi normami predpokladaný pre túto formu rozhodovania, a preto ústavný súd nezistil pochybenia spočívajúce v procesnom excese takej intenzity, ktorý by zakladal možnosť zásahu do práv na ochranu rodinného života. Vnútorne konzistentnosť, zrozumiteľnosť a reakcia na všetky skutočnosti významné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na vydanie rozhodnutia o uložení pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP umožňujú vo svojom súhrne prijať záver o tom, že prezentovaná sťažostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá viesť k záveru o ústavnej neudržateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu s následkom zásahu do označených práv. Naopak, pasivita všeobecného súdu v tomto smere vo vzťahu k sťažovateľovi ako povinnému a neprijímanie opatrení upravených procesnoprávnou úpravou za splnenia všetkých predpokladov na ich uplatnenie by mohla viesť k záveru o zásahu do práva na rodinný život oprávneného. Keďže ústavný súd nemal pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia, neostávalo mu iné, než ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.4. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v celom rozsahu ústavný súd nemohol vyhovieť ani jeho návrhu na odklad vykonateľnosti, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (pozri § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne

rozhodnutie o takomto návrhu implicitne prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti nevyhovel.

29. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu